

Het was al laat toen
Pebbel de perfecte
slaapplek vond.

Het was er
lekker warm en zacht.

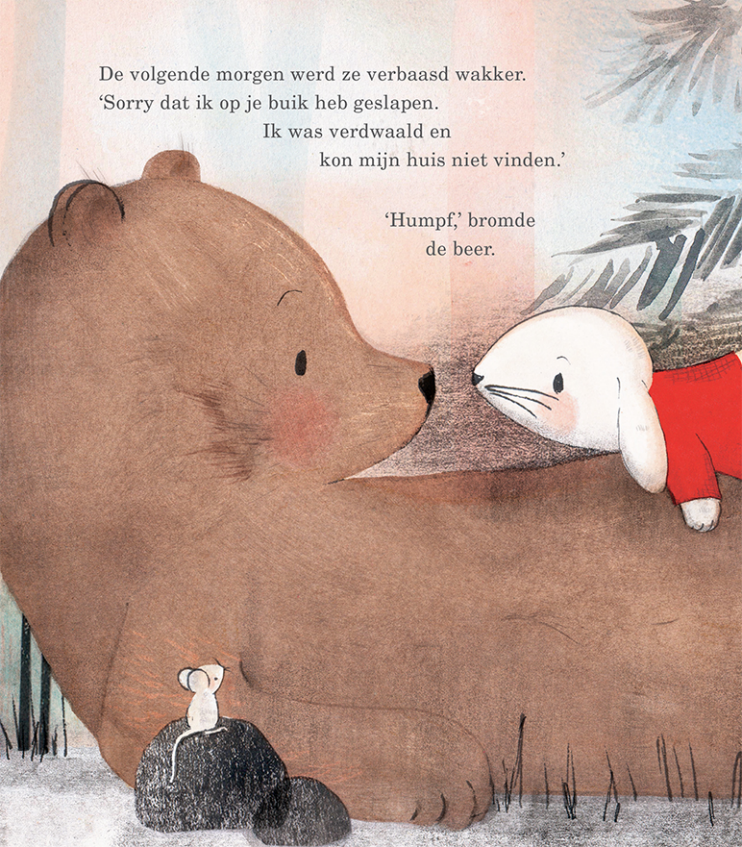




De volgende morgen werd ze verbaasd wakker.
'Sorry dat ik op je buik heb geslapen.

Ik was verdwaald en
kon mijn huis niet vinden.'

'Humpf,' bromde
de beer.





'Een ochtendhumeur?
Dat snap ik.
Had je al gezegd hoe je heet?
Mag ik je Po noemen?

De beer zei niets, maar zijn buik
knorde heel hard.

‘Je hebt honger!’
riep Pebbel.
‘Had dat dan gezegd!’





'Ik weet precies wat
je nodig hebt. Kom!'

Een klein stukje
verderop kwamen
ze een vogel tegen.



‘Wat is er met je vleugel gebeurd?’ vroeg Pebbel.

'Niks, hoor!'
zei de vogel.
'Ik moet gewoon
even uitrusten
op een
stil plekje.'

